

„Zimie”

Ubrany
w marzenie
białej cichości
płatków śniegu
zamyślam się
nad tym czasem
który minął
który jest
i tym który będzie.

Sebastian Nikiel
06.01.2004

Zawstydzony
ukląłem
przed świata
doskonałym obliczem
tak kruchy
tak mały
pod niebios kopułą
gdzie barwy wszystkie
od złota przez purpurę
po błękity i granaty
niczym farby na palecie
obrazu dopiero co rozpoczętego
a już w czerni nocy tonącego.

Sebastian Nikiel
19.05.2004

Żółty liść
porwany wiatrem
spadł
martwe wspomnienie
minionego lata

I dni coraz krótsze
a noce dłuższe

I już wkrótce
nadejdzie ten czas
gdy zmęczone kolorem serce
odnajdzie ukojenie
w białej cichości zimy

Sebastian Nikiel
09.08.2004

Wczoraj
Wykopałem grób
W ogródku
Tuż obok domu
Pochowałem w nim
Te wszystkie marzenia
Które są na później

Sebastian Nikiel
23.08.2004

„Ślepcom”

Przekupiony
Srebrnikiem
Na targowisku
Życia codziennego banału
Sprzedałem
Swoją
Twoją
I waszą duszę
Teraz zmęczony
Pusty
Bezbarwny
Pędzę
Wraz z innymi
Widzącymi ślepcami
Za kolejnym talarem

Sebastian Nikiel
23.08.2004

„O Tatrach ”

One tam są
wieczne olbrzymy
z granitu nieba filary

Tutaj Ja
spowity myślą
błądzą pośród nich

- wspomnieniami -

Okraszone czerwienią słońca
pełne życia

i samotności zarazem
tutaj niebo z ziemią
myśl i serce
wiatr
deszcz
ból
szczęście

Tutaj Ja

- zasnąłem myśląc -

O czym ?

- zapomniałem -

Sebastian Nikiel
Wiersz stanowiący reminiscencje z wypadu na „Błatnią”
26.01.2003

Deszcz
niekończący się taniec
igraszka nieba z ziemią
łańcuch narodzin i śmierci
tysiące srebrzystych kropeł
ich życie mierzone odległością
dla nas chwilą
dla nich wiecznością

Zabawne
niczym nasze życie
narodziny
pierwsze tchnienie
bardziej lub mniej
kręta droga
setki marzeń
planów

Pac
i już ktoś inny
pełen wiary
kroczy tą ścieżką
bez
n a s

Sebastian Nikiel
11.04.2003

„Jesień”

Otulony myślą
na ganku wyobraźni
przed serca domem
siedzę
wsłuchując się
w starego pianina pieśń
spoglądam na liście
tańczące z wiatrem
to bal
dziś w dobrym są tonie
złote i czerwone stroje
niepostrzeżenie
pola skrajem
podąża o n a
idzie w z mgły i liści
skrojonej sukni
we włosy wplotła słońca promienie

- j e s i e ń -

Zaczekam tu na nią
na tym ganku
a gdy nadejdzie
usiądziemy razem przy herbaty czarze
i będziemy wspominać
te czasy piękne
gdy ją pośród tych pól poznałem
a potem odejdzie
przez czas ponaglana
a ja na tym ganku
pozostanę czekając
aż za rok powróci

Sebastian Nikiel
23.11.2003